

forstaaet, at den højtærede Finansminister mener, at Underskuddet næste Aar ogsaa vil være op imod de 30 Mill. Kr. Jeg har et Sted anslaaet Underskuddet for Finansaarene 1908—12 til 117 Mill. Kr., og den højtærede Finansminister har, saa vidt jeg erindrer, nede i Folketinget accepteret, eller, jeg skal slet ikke fastholde det Ord acceptere, hvis det fornærmer den højtærede Minister eller ikke passer ham, men altsaa, den højtærede Minister er selv ved en lignende Betragtning kommen til det samme Tal. Det forudsætter, at der bliver et Underskud paa en 30 Mill. Kr. for Finansaaret 1911—12. Om dette tør nu altsaa den højtærede Finansminister ikke sige andet, end at det er sandsynligt, at han ingen Penge vil have i Kassen dertil. Jeg vil anse dette for ganske sikkert, hvis der ikke skaffes Penge, og det kunne vi i Virkeligheden kun skaffe os paa to Maader, enten ved et fast Laan — jeg ved ikke i Øjeblikket, om det kan skaffes paa saadanne Vilkaar, at den højtærede Finansminister vil acceptere det — eller ved et nyt Veksellaan, hvilket vi fra alle Sider anse for betænkeligt og for lidet heldigt for den danske Stat. At Pengene maa skaffes, er ganske sikkert, for hvad enten Finansministeren vil foreslaa flere eller færre Indtægter ved næste Aars Begyndelse, faar han i alt Fald ikke Penge i Kassen, som kunne slaa til til at dække Underskuddet indtil 31. Marts 1912. Det er altsaa ganske givet. Nu har ganske sikkert ogsaa den højtærede Finansminister den Mening, at han dog vil arbejde hen til Balance, og at han vil kunne gøre det ved Hjælp af Forslag, som han vil fremkomme med, dels om forhøjede Jernbanetakster og dels om Besparelser. Det sidste undrer mig meget. For det første har Finanslovkommissionen ikke endt sit Arbejde, og den ærede Minister ved lige saa lidt som jeg, om den vil ende sit Arbejde — det tror jeg da ikke, han ved — i betimelig Tid. Men dernæst er det at gennemføre Besparelser jo saa overordentlig vanskeligt. De fleste Finansministre, som have ønsket det — og det have de fleste af dem vel gjort — ere strandede paa Vanskelighederne derved, og jeg tror ikke, den højtærede Finansminister skal undervurdere Vanskelighederne derved. Ministeren følger saa til, at han vil forsøge saadanne Besparelser ved Hjælp af Forandringer af bestaaende Love. Ja, hvis det kan gøres, er det en lang og træls Vej, og jeg undrer mig lidt over, at den højtærede Minister ikke

vil kunne tænke sig den Udvej at gøre Forandring ved de militære Love, thi de ere dog bestaaende Love ligesom alle de andre, og kan man gøre det ved de civile Love, maa man ogsaa kunne gøre det ved de militære Love — jeg skal om lidt ganske kort komme tilbage dertil. Men i og for sig var den højtærede Minister inde paa den Tanke at ændre bestaaende Love. Dette er en lang, lang Vej. Dernæst har den højtærede Minister dette som Udvej lempeligt at forøge Indtægterne, dog saaledes, at det ikke maa gribe forstyrrende ind i hele vort Finansvæsens Ordning, og det er særlig Jernbanetaksterne, han tænker paa at forhøje. Dertil siger den højtærede Minister i anden Sammenhæng, at det gaar ikke an at komme med Forslag, som ikke kunne gennemføres: hvorledes vilde dette tage sig ud i Udlandet? Men hvorfra ved den højtærede Minister, at han let vil kunne gennemføre et Forslag om Jernbanetaksterne? Hvad min Modstand paa dette Punkt angaar, er det jo ikke den, at jeg ikke kan tænke mig at gaa med til saadant Forslag. Det har jeg aldeles ikke sagt. Jeg har kun sagt, at jeg fandt det ret rimeligt fra Rigsdagens Side, at man samtidig med, at man behandlede saadant Forslag, forlangte saadanne Oplysninger af Finansministeren, at man forstod, at man dermed udrettede noget betydeligt, og samtidig ogsaa af Finansministeren fik Oplysning om, hvorledes det øvrige Hul skulde udfyldes, som dog den højtærede Minister vil indrømme ikke udfyldes ved Jernbanetaksterne. Det synes jeg ikke er nogen urimelig Stilling. Hvis den højtærede Finansminister et Øjeblik vilde vende det om og tænke sig, at han var Medlem af et Ting og en anden Finansminister — og i vore politiske Forhold er det ikke saa vanskeligt at tænke sig en saadan Forandring —, vilde han dog ogsaa nok kunne komme til en saadan Overvejelse, at man overhovedet ikke gaar til Indtægtsforhøjelse, nye Skatter, eller hvad det nu er, uden at vide, hvad saadanne Forslag ville betyde. Saadan rent ud i det blaa at gaa til Jernbanetaksternes Forhøjelse, er dog en meget betænkelig Ting; det er en Skat paa Omsætningen, der ogsaa falder paa de mindst velstaaende, og jeg tvivler egentlig om, at den højtærede Finansminister vil gøre det Argument gældende, at man beskatter kun dem, der køre paa Jernbane, og ikke andre. Det vil dog ikke blive noget, som i høj Grad tiltaler Befolkningen, det er ikke en Skat, som i og for sig synes den ret na-